

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/61/2018
Identifikačné číslo spisu:	4615204802
Dátum vydania rozhodnutia:	25.04.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:4615204802.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Danice Kočíckovej, v právnej veci navrhovateľa P. E., bývajúceho v E., zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Hurtajom so sídlom v Nitre, Štefánikova 15, proti odporkyni Ing. Arch. P. D. bývajúcej v A., zastúpenej advokátskou kanceláriou Fons iuris s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kominárska 2, o vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia, vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp.zn. 5Ecud/1/2015, o dovolaní odporkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 30. augusta 2017 sp.zn. 8CoE/246/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Navrhovateľ má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Topoľčany (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením zo 4. júla 2016 č.k. 5Ecud/1/2015-77 (v poradí druhým) vyhlásil rozsudok Trestného súdu v Treviso (II. Tribunale Penale di Treviso-Senzione Penale) sp.zn. 1043/10 zo dňa 29. septembra 2010 v časti náhrady škody vo výške 5 000 € a nákladov spojených s procesom vo výške 2 500 € za vykonateľný na území Slovenskej republiky; vo zvyšku návrh zamietol a navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie predovšetkým oprel o právny názor, že na vec bolo možné aplikovať Nariadenie Rady ES č. 44/2011 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „Nariadenie“), pretože v zmysle čl. 1 ods. 1 citovaného nariadenia a s poukazom na judikatúru Súdneho dvora EÚ (Sonntag/Waidmann C-172/1991) nárok na náhradu škody, aj keď je uplatnený pred trestným súdom, je občianskoprávnou vecou a z tohto dôvodu spadá pod Nariadenie Brusel I. Nariadenie bolo možné aplikovať aj na návrh v časti týkajúcej sa náhrady trov trestného konania, nakoľko aj v tomto prípade ide o nárok občianskoprávnej povahy bez ohľadu na povahu súdu alebo tribunálu, ktorý zaviazal účastníka na ich plnenie. Vzhľadom k splneniu formálnych náležitostí podľa čl. 53 Nariadenia súd vyhlásil vykonateľnosť dotknutého rozhodnutia s poukazom na čl. 38 ods. 1 Nariadenia. K námietkam odporkyne uviedol, že v dotknutom trestnom konaní bola zastúpená

advokátom, ktorý chránil jej záujmy a na jeho adresu sa doručovali všetky písomnosti súdu; okrem toho v konaní vypovedala ako svedkyňa matka odporkyne, je teda zrejmé, že odporkyňa mala vedomosť o trestnom konaní vedenom proti nej. Pokiaľ išlo o postup trestného súdu v konaní súd vychádzal z údajov uvedených v Osvedčení vydanom podľa čl. 54 Nariadenia, keď odporkyňa nepreukázala skutočnosť, ktoré by výnimočne mohli viesť súd k zisteniu skutkových okolností priamo od súdu, ktorý rozsudok i osvedčenie vydal. Vo zvyšku návrh navrhovateľa na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia zamietol, pretože v tejto časti nešlo o vec občianskoprávnej, ani obchodnoprávnej povahy. O trovách konania rozhodol tak, že ich náhradu navrhovateľovi nepriznal, nakoľko si ju nežiadal.

2. Na odvolanie odporkyne Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 30. augusta 2017 sp.zn. 8CoE/246/2016 napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne (§ 387 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku; ďalej len „CSP“). Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie v plnom rozsahu a v podrobnostiach odkázal na odôvodnenie jeho rozhodnutia. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacej argumentácii odporkyne uviedol, že nebol dôvod hodnotiť vecnú správnosť rozhodnutia talianskeho trestného súdu, resp. zákonnosť jeho postupu v trestnom konaní. Poukázal na skutočnosť, že aj podľa nášho právneho poriadku je možné rozhodnúť trestnú vec v neprítomnosti obžalovaného (§ 252, § 358 a nasl. Trestného poriadku). Na dôvažok z odôvodnenia trestného rozsudku vyplýva, že odporkyňa ako obžalovaná sa nedostavila na pojednávanie bez udania vážneho dôvodu, pričom po svojej matke odkázala, že absolútne nedôveruje talianskemu súdu a zároveň „poverila“ svoju matku, aby predniesla sériu závažných obvinení proti navrhovateľovi. Preto odvolací súd považoval argumentáciu odporkyne za účelovú. K námietke odporkyne, že neformálne stanovisko Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré si odvolací súd vyžiadaval v rámci predchádzajúceho odvolacieho konania, nie je právne záväznou normou, uviedol, že nič nebránilo súdu prvej inštancie, aby sa s obsahom tohto vyjadrenia stotožnil, i keď nemá právnu záväznosť.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie odporkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. K porušeniu práva na spravodlivý proces došlo podľa dovolateľky z dôvodu nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorého rozhodnutie považovala za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. Odvolací súd sa podľa jej názoru nevysporiadal so zásadnými skutočnosťami namietanými v jej odvolaní. Zotrvávala na názore, že v konaní pred talianskym súdom nešlo o občianskoprávnu vec, a preto ani nebolo možné aplikovať nariadenie č. 44/2001. Zároveň tvrdila, že v trestnom konaní boli porušené jej procesné práva, nakoľko jej neboli doručované žiadne písomnosti a listiny. Právny zástupca, ktorý jej bol v konaní pridelený, s ňou nikdy nekomunikoval, ani jej neposkytol právne služby v súlade so zákonom. Uvedený nedostatok nemohol byť zhojený odkazovaním na jej matku, ktorá v trestnom konaní vypovedala. Dovolateľka spochybňovala zákonnosť postupu trestného súdu v konaní a namietala rozpor dotknutého rozhodnutia talianskeho súdu s verejným poriadkom a právnym poriadkom Slovenskej republiky. Súdu prvej inštancie vytýkala nevykonanie dokazovania a nedoručenie listín, o ktoré oprel svoje rozhodnutie (usmernenie Ministerstva spravodlivosti č.l. 48 spisu, návrh navrhovateľa), ku ktorým sa tak nemala možnosť vyjadriť. V súvislosti so spomenutým usmernením namietala, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, ktoré nebolo navrhované žiadnym z účastníkov konania a o jeho výsledok oprel svoje rozhodnutie, čím porušil princíp rovnosti zbraní účastníkov. Následne podrobne rozobrala dôvody, ktoré bránia súdu vo vyhlásení vykonateľnosti dotknutého rozhodnutia talianskeho súdu. Napokon namietala aj prekročenie právomoci súdov nižších stupňov, ktorí upravili návrh navrhovateľa a uznali za vykonateľnú len časť podaného návrhu, čím z jej pohľadu opätovne porušili princíp rovnosti zbraní a zásadu kontradiktórnosti konania. Z týchto dôvodov žiadala, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie.

4. Navrhovateľ sa k podanému dovolaniu vyjadril, označil ho za procesne neprípustné a žiadal, aby ho dovolací súd odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP (alternatívne zamietol ako nedôvodné podľa § 448 CSP), nakoľko podľa jeho názoru v konaní nebol porušený zákon, postup súdov bol správny a dovolací dôvod podľa § 421 CSP nebol odporkyňou zdôvodnený vôbec. Mal za to, že neexistujú dôvody

vyklúčujúce aplikáciu nariadenia v trestnej veci v časti týkajúcej sa náhrady škody a trov konania, zároveň nie sú dané ani dôvody, pre ktoré by rozhodnutie talianskeho súdu nemalo byť vyhlásené za vykonateľné. Uviedol, že odporkyňa bola v trestnom konaní riadne zastúpená advokátom, a preto nemohli byť porušené jej procesné práva.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 CSP), v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 172/03).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom

znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

13. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

15. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

16. V danom prípade dovolateľka podala dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia podľa Nariadenia a uplatnila v ňom dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

17. Podľa čl. 38 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, rozsudok vydaný v členskom štáte a vykonateľný v tomto štáte sa vykoná v inom členskom štáte, ak tam bol vyhlásený za vykonateľný na návrh zainteresovaného účastníka.

Podľa čl. 41 nariadenia, rozsudok sa vyhlási za vykonateľný ihneď po splnení formálnych náležitostí podľa článku 53 bez skúmania podľa článku 34 a 35. Účastník, proti ktorému sa o výkon žiada, nemá v tomto štádiu konania právo robiť žiadne podania k návrhu.

Podľa čl. 42 ods. 1 nariadenia, rozhodnutie o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti sa bez odkladu oznámi navrhovateľovi spôsobom upraveným právnym poriadkom členského štátu, v ktorom sa žiada o výkon.

Podľa čl. 42 ods. 2 nariadenia vyhlásenie vykonateľnosti sa doručí účastníkovi, proti ktorému sa výkon žiada, spolu s rozsudkom, ak mu už nebol doručený.

Podľa čl. 45 ods. 1 nariadenia, súd, ktorý koná o odvolaní podľa článku 43 alebo článku 44, môže odmietnuť vydať alebo zrušiť vydané vyhlásenie vykonateľnosti len na základe jedného z dôvodov uvedených v článkoch 34 a 35. Svoje rozhodnutie vydá bez odkladu.

18. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je

z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

19. Pod pojmom „vec sama“ sa rozumie vec, ktorá je predmetom konania, pre ktorú sa spor (konanie) vedie. V konaní, v ktorom ide o rozhodnutie sporu o právo medzi stranami sporu, ktoré stoja proti sebe v postavení žalobcu a žalovaného, sa za vec samu považuje nárok uplatnený žalobou, o ktorom má byť v príslušnom konaní vecne rozhodnuté. V tzv. mimosporových konaniach „vecou samou“ je to, o čom má súd na návrh alebo z vlastného podnetu rozhodnúť (viď aj publikáciu Civilný sporový poriadok, Komentár, C. H. Beck, Praha, 2016, str. 1354 a 1355). Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení. O konečné rozhodnutie súdu v zmysle ustanovenia § 420 CSP ide v situácii, keď odvolací súd nemôže vo veci rozhodnúť meritorne, pretože sú tu také prekážky, pre ktoré nemohol žalobu prejednať, konanie končí procesným rozhodnutím bez toho, aby sa vec sama vecne prejedнала (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 8 Cdo 45/2017, 8 Cdo 71/2017).

20. Dovolací súd zastáva názor, že rozhodnutie súdu o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia podľa Nariadenia nie je rozhodnutím vo veci samej v zmysle vyššie uvedeného a nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie o veci samej končí. Predmetom konania o vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia totiž nie je žiadne hmotné právo strán sporu (účastníkov konania), o tom už bolo rozhodnuté v konaní, ktorého výsledkom je práve rozhodnutie podliehajúce procedúre vyhlásenia za vykonateľné (tzv. exequatur). Zmyslom tohto osobitného konania už nie je právo nachádzať, ani ho konštituovať, ako je tomu v základnom konaní, ktorého výsledkom je rozsudok vo veci samej, ale ide o nadväzujúce konanie, ktorého konečným cieľom je zabezpečiť vykonanie súdneho rozhodnutia vydaného orgánom iného členského štátu v exekučnom konaní na území Slovenskej republiky, in concreto overenie splnenia formálnych náležitostí daného rozhodnutia vo veci samej súdom Slovenskej republiky a umožnenie výkonu práva z neho vyplývajúceho v exekučnom konaní na území Slovenskej republiky (viď čl. 38 Nariadenia). Tomuto záveru zodpovedá aj formálne stanovená procedúra tohto konania (viď čl. 41, 42 Nariadenia), ktorá neumožňuje povinnému, alebo účastníkovi, proti ktorému sa o výkon rozhodnutia žiada, v konaní pred súdom prvej inštancie robiť žiadne návrhy, či podania, keď o priebehu konania o uznanie vykonateľnosti sa dozvie až dorúčením rozhodnutia o vyhlásení vykonateľnosti (viď čl. 42 ods. 1, 2 Nariadenia). Je teda zrejmé, že v tomto štádiu konania sa neuplatňuje napríklad zásada kontradiktórnosti konania typická pre základné sporové konanie. Napokon aj forma súdneho rozhodnutia, ktorou súd vykonateľnosť cudzieho rozhodnutia vyhlasuje, t.j. uznesenie, svedčí o tom, že v prípade tohto konania súd nerozhoduje vo veci samej. Dovolací súd už len dopĺňa, že rozhodnutia súdov o vykonateľnosti vyhlásenia cudzieho rozhodnutia nová právna úprava civilného sporového konania z hľadiska procesnej prípustnosti umožňuje napadnúť len vo vzťahu k nesprávnym právnym záverom súdov nižších stupňov týkajúcich sa čl. 34, 35 Nariadenia a to na základe dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 421 ods. 1 CSP.

21. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd uzatvára, že uznesenie odvolacieho súdu, ktorým v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie rozhodol o vyhlásení vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia - Talianskej republiky - Trestného súdu v Trevice sp.zn. 1043/10 zo dňa 29. septembra 2010 podľa Nariadenia Rady ES č.44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej, ani takým rozhodnutím, v dôsledku ktorého sa končí konanie vo veci samej. Dovolenie odporkyne preto nie je podľa § 420 CSP prípustné.

22. Dovolateľka zároveň prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Ako už dovolací súd konštatoval v bode 20 tento dovolací dôvod z hľadiska druhu napádaného rozhodnutia je v prípade splnenia podmienok ustanovenia § 421 ods. 1 procesne prípustný, čo vyplýva z výkladu ustanovenia § 421 ods. 2 CSP, ktoré výslovne vylučuje z dovolacieho prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP. Jediným prípadom kedy dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť uplatnený aj proti uzneseniu odvolacieho súdu vydanému podľa § 357 CSP je rozhodnutie o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na

uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia (§ 357 písm. o/ CSP).

23. Uplatnenie dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP sa však vzájomne logicky vylučuje; ich súbeh, resp. vzájomná kumulácia je vylúčená (viď napr. uznesenie najvyššieho súdu sp.zn. 6 Cdo 27/2017, 6 Cdo 79/2017, 6 Cdo 123/2017, 3 Cdo 235/2016). Preto sa dovolací súd pri skúmaní prípustnosti dovolania odporkyne obmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska dovolacieho dôvodu, ktorý je v ustanovení § 421 ods. 1 CSP uvedený na prednejšom mieste, t.j. na dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (v tomto smere porovnaj aj rozhodnutie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu vo veci sp.zn. 1 VCdo 2/2017).

24. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu určitej právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

25. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 14/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 141/2017; pozri tiež Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str.1382).

26. V prejednávanej veci odporkyňa v dovolaní uviedla len všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jej názoru došlo v konaní pred prvoinštančným a odvolacím súdom, avšak neoznačila konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce právne názory, od ktorých sa odvolací súd odklonil a zaujal iný právny názor, než aký zodpovedá ustálenej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu.

27. So zreteľom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania odporkyne nevyplýva ani z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, preto jej dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

28. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.